

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἔτησίᾳ	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
>	> ταῖς Ἐπαρχίαις	>	40
>	> τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Διαγώνισμα τίτλου.

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΥ: *Μπαλλάδες* (ποίημα).

Π. ΝΕΒΑΔΑ: *Ἡ ψυχὴ τοῦ μαρμάρου* (ἀρχαῖον διήγημα).

ΑΣΤΕΡΙΟΥ: *Ἀνὰ τὰ χερσαῖα τεῖχη* (ἀρχαιολογικὴ μελέτη, συνέχεια).

Ν. ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΥ: *Γαζτεζή-Γιαγτεζή* (ποίημα).

ΗΡ. ΠΙΝΤΖΑ: *Πλατωνικὸς* (κωμωδία, συνέχεια).

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: *Μαργαρίτα Στέφα* (μυθιστόρημα, συνέχ.).

ΔΑΦΝΙΔΟΣ: *Σὰν σκόνη* (ποίημα).

Μ. Φιλολογία καὶ τέχνη.

Ὀλιγόστιχα, ἀστεῖα, ἀλληλογραφία κ. τ. λ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΙΤΛΟΥ

Ὅταν ἀπεφασίσαιμεν νὰ ἐκδώσωμεν τὸν «Ἐπίκαιρον» σκοπὸν εἶχομεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὸν περιοδικὸν δυνάμενον νὰ ἀναγνωσθῇ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κόσμου. Τὸ περιεχόμενόν του θὰ συνέκειτο πάντοτε ἐξ ἐπικαίρου ὕλης, οὐμοριστικῆς τε καὶ μή. Ἐνεκα τούτου ἐσκέφθημεν νὰ ὀνομάσωμεν τὸ περιοδικόν μας «Ἐπίκαιρον». Σήμερον ὅμως τοῦ ὁ «Ἐπίκαιρος» ἔλαβε μᾶλλον φιλολογικὴν χροιάν καὶ οἱ ἀναγνώσται του συγκαταλέγονται μεταξὺ τοῦ καλοῦ κόσμου, ἀπεφασίσαιμεν, τῇ προτροπῇ πολλῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ τῶν περισσοτέρων τῶν συνεργατῶν μας νὰ ἀναβαπτίσωμεν αὐτόν, δίδοντες αὐτῷ ὄνομα τὸ ὁποῖον θὰ ἤρμοζε περισσότερο πρὸς τὸ περιεχόμενον. Δὲν ἠθελήσαμεν δὲ νὰ ἀλλάξωμεν τὸν τίτλον χωρὶς νὰ λάβωμεν πρότερον καὶ τὴν γνώμην τῶν πολλῶν μας ἀναγνωστῶν καὶ διὰ τοῦτο προκηρύσσωμεν ἕνα μικρὸν διαγωνισμόν, ὃ ὁποῖος θὰ ἀποφασίσῃ ὁποῖον τίτλον πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὸ μέλλον εἰς τὸ περιοδικόν μας.

Λοιπὸν παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ἐν γένει νὰ μᾶς στείλωσιν ἐν ὄνομα κατάλληλον διὰ φιλολογικὸν περιοδικόν.

Ὁ ἀνάδοχος τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ τὸ λαμβάνη διαρκῶς δωρεάν.

Μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης Ἰουνίου ἔ. ἔ. λήγει ἡ προθεσμία τῶν ἀποστελλόντων.

Οἱ ἀποστέλλοντες πρέπει πλησίον τοῦ ὀνόματός των νὰ σημειώσωσι καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῇ δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας.

ΜΠΑΛΛΑΔΕΣ

Σὲ μιὰ ἐνθύμηση παλιά.

I

Σὲ νυχτιὰ βαθυὰ
— σὲ νύχτα μυρωμένη,
σὲ νυχτιὰ βαθυὰ χορὸ
γιὰ νεράιδες βαρῶ.

Κοπελλιὰ γλυκὰ
— Κοπέλλα ἐρωτευμένη,
κοπελλιὰ γλυκὰ ἀρχινᾷ
τὸ τραγοῦδι σιγανᾷ.

Μὲ χαρὰ ξυπνᾷς
— Μὲ χάρι ἀνοίγεις μάτια —
μὲ χαρὰ ξυπνᾷς, θωρεῖς
τὸ χορὸ μας κ' ἀπορεῖς.

Σὲ ξωθιάς σκοπό,
— σὲ ξωτικά παλάτια
σὲ ξωθιάς σκοπό γλυκὸ
ἄκου πόνο μυστικό.

II

Στὰ νερά
στὰ νερά μας τὰ δροσᾶτα,
στ' ἀργυρά,
ποῦ κορμιὰ κυλιούνται ἀφράτα,
ἔπεσα νὰ δροσιστῶ
μιὰ βραδυὰ καὶ νὰ λουστῶ.

Καὶ παιδί,
Καὶ παιδί ψαρά παρῆκει
τραγουδεῖ
στή χρυσή του βάρκα στέκει,
τὰργυρὸ σκοινὶ κρατᾷ
καὶ τὸ δίχτυ του πετᾷ.

Συφορά!
συφορά μου μὲς τὸ δίχτυ
τοῦ ψαρά,
ποῦ ὁ μικρὸς ψαράς μοῦ ῥίχτει
πιάστηκα καὶ σπαρταρῶ
νὰ βγαίν' ἀπ' ὄξω λαχταρῶ.

Τὸ κορμί,
τὸ κορμί μου ἂν θὰ κινήσω
μιὰ μὲ ὀρμή,
δίχτυ καὶ σκοινιὰ θὰ σκίσω,
καὶ βουτῶντας στὰ νερά
θὰ γελῶ μὲ τὸν ψαρά.

» Μὴ ψαρά,
μὴ ψαρά τὸ δίχτυ σέρνεις
μὲ χαρά,
καὶ μαζί σου δὲ μὲ παίρνεις.
Ἔλα, ἂν θὲς γλυκὰ φιλιὰ,
στοῦ νεροῦ τὴν ἀγκαλιά.

» Κι' ὁ καλὸς,
ὁ καλὸς ψαράς μὲ δένει
ντροπαλὸς
μὲς τὸ δίχτυ καὶ προσμένει,
σὴν ἢ πούλια κοιμηθῆ
στήν ἀγκάλη μου νάρθη.

» Τώρα, διές,
τώρα, διές, ἐγὼ προσμένω
τις βραδυές,
τὸν ψαρά μου ἐρωτευμένο
καὶ δεμένη στὸ νερὸ
πότε θάρθη καρτεροῦ.

» Δὲν πονῶ,
Δὲν πονῶ ποῦ εἶμαι κλεισμένη,
δὲν θρηνῶ
μὲς τὸ δίχτυ σφαλισμένη
μὰ ἂν ἢ Πούλια θὰ χαθῆ
κλαίγω ἂν ἀνίσως δὲν ἐρθῆ.

Δ. Π. Φωτεινός.

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΟΥ

*Ὁ μεγαλύτερος ὄμιλος τῶν μεγάλων
εἶναι ὁ μέγας δημιουργὸς καλλιτέχνης
ἢ ποιητής.*

Α'.

Κατήρχοντο ὁμοῦ τὴν Ἀκρόπολιν. Ὁ Μενέλαος
σιωπηλὸς, περιφρονεῖς. Ὁ Φειδίας σκεπτικὸς.

Ὁ Μενέλαος διέκοψε πρῶτος τὴν σιωπὴν. Ἦγερεν
αἰφνιδίως τὴν κεφαλὴν καὶ προσπαθῶν νὰ προσδώσῃ
εἰς τὴν μορφὴν του ἰλαρότητα, εἶπεν:

— ὦ Φειδία, γνωρίζω τὴν ὑπέροχον τέχνην σου,
ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιμένω εἰς τὴν
ιδεάν μου.

Ὁ Γλύπτης ἐοτάθη. Τὸ σκνυθροπὸν πρόσωπόν του
ἐφραυρύνθη. Ἐπλησίασε περισσότερον τὸν νέον καὶ δει-
κνύων αὐτῷ λίθον πλησίον ναοῦ κείμενον, εἶπε:

— Κάθησον, ὦ Μενέλαε, καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν ἐν ἀ-
νέσει. Ὁ καύσον τῆς ἡμέρας εἶνε πνιγηρὸς καὶ δὲν θὰ
κάμωμεν ἄσχημα νὰ ἀναπανθῶμεν ὀλίγον.

Καὶ ἐκάθησαν ἀμφοτέρω ἐπὶ τοῦ λίθου..

Πέριξ ἐπεκράτει μεγάλη ἡρεμία. Ἀραιοὶ περιπατη-
ταὶ διήρχοντο ἀδιάφοροι πλησίον των διευθυνόμενοι
πρὸς τὸν ναόν. Ὁ ἥλιος ὑπὲρ ποτε φλογερὸς καθίστα
πυροπλεγῆ τὰ μάραρα Ὁ Μενέλαος ἤρχισε νὰ θεο-
μαίνεται καὶ ἔρριπεν ἐπιχαρίτως τὴν χλαμύδα ἐπὶ τοῦ
ὄμου ἀφήσας οὕτω νὰ φαίνονται γυμναὶ αἱ τέλειαι
γραμμαὶ τοῦ σώματός του· σώματος ἐφήβου, σπανίας
καλλονῆς.

Ὁ Φειδίας δὲν ὠμίλει. Ἐσκέπτετο.

— Μὰ τὸν Δία, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ νέος, εἰς Φειδία
σκοπεύεις; νὰ μένης τοιουτοτρόπως σιωπηλὸς καὶ περι-
φρονεῖς, θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ μὲ ἀφῆρες μόνον.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν προσέειπε:

— Μήπως σὲ δυσηρέστησεν ἢ ἐπιμονή μου; λέγε το
ἐλευθέρως, εἰ δ' ἄλλως ὀμίλει λοιπόν!

Ὁ καλλιτέχνης ἐπρόσθη καὶ προτήλωσε ἐπὶ μακρὸν
τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ νέου στρατιώτου, εἶτα
ὡσάν νὰ μὴ εἶχε τίποτε ἀκούσει, ἐφθύρισε:

— Ναί, ἔχει δίκαιον. Μόνος ὁ καλλιτέχνης εἶνε ἐκεῖ-
νος ὅστις δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν τέχνην· μόνος αὐτός.

Ὁ Μενέλαος ἐσκνυθρόπασε.

— Μενέλαε, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Φειδίας μὲ ἕνα τόνον
φωνῆς, ὅστις ἠνάγκασε τὸν νεαρὸν Ἀθηναῖον ν' ἀνα-
σκιοτήσῃ, πιστεύεις ἀληθῶς εἰς τὴν τέχνην μου;

— Μὰ τοὺς Ὀλυμπίους, σοὶ τὸ ἀπέδειξα πολλάκις.
Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ ἦνε τις πολὺ μορὸς διὰ τὴν μὴν
ἐννοῆν ὅτι τὰ ἔργα σου διαπνέει ἢ θεία προη τῆς τέχνης.

Ὁ Φειδίας διαρκῶς τὸν παρετήρει.

— Ἀκουσε νέε, εἶπε, λαμβάνων τὰς χεῖράς του ἐν-
τὸς τῶν ἰδικῶν του, ὄχι σὺ, ἀλλ' ἴσως ἴσως οὐδεὶς με-
ταξὺ τῶν ὁμοίων σου ἐννοεῖ καὶ δύναται νὰ ἐννοήσῃ
τὴν τέχνην μου.

Ὁ νέος ἔγειρε καταπόρφυρος.

— Ὅχι δὲν θέλω νὰ σὲ προσβάλω, ἐξηκοῦσούησε
μειλχίως ὁ γλύπτης. Δὲν κάμνω ἄλλο παρὰ νὰ σοὶ λέγω
τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε σὺ μοὶ ἔδωσες πρὸς τοῦτο
ἀφορμὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ναί. Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ, διέκοψεν ὁ καλλιτέχνης, ἔχεις ἄδικον. Δι-
εῖνεσο πρὸ ὀλίγον καὶ βλέπων ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τὰ
ἔργα τῶν χειρῶν μου ἔλεγε, ὅτι εἶνε τέλειαι μόνον εἰς
γραμμὰς καὶ ὅτι τοὺς λείπει ἢ ψυχὴ. Δὲν τὸ εἶπες,
Μενέλαε;

— Ναί, τὸ εἶπα, ἀπήτησεν ὁ νέος ἐξαφθεις ὀλίγον.
Καὶ λοιπόν;

— Λοιτὸν νέε, δοκίζομαι εἰς ὄλους τοὺς ἀθανάτους,
καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Πλούτωνα ἀκόμη ὅτι τὸ μάραρον
ἔχει ψυχὴν.

Ὁ νεαρὸς στρατιώτης τὸν παρεῖρησεν ἐκπληκτος.

— ὦ Φειδία, Φειδία, εἶπε, μάθε ὅτι ψυχὴν μόνον
οἱ θεοὶ δύναται νὰ ἐμφυσησῶσι καὶ ὄχι καὶ οἱ κοινοὶ
θνητοί. Ἡ μεγαλοφυΐα σου θὰ συντριβῆ ἐπὶ ἀνυπερ-
βλήτων προσκομιμάτων τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν

θὰ προσπαθῆσῃς νὰ ἐμφυσησῇς καὶ σὺ ζωὴν εἰς τὰ ἔργα
σου. Δὲν εἶσαι θεός, Φειδία, εἶσαι ἄνθρωπος.

Ὁ Φειδίας εἶχεν ἐγερθῆ. Τὸ ὄρατον σῶμά του διε-
γράφετο τέλειον, ὅπως τὰ ἔργα του, ὑπὸ τὸ διαφανὲς ἐν-
δυμα. Τὸ πρόσωτόν του ἠγνιστοβόλει. Εἰς φωτιστέφανος,
ὁ φωτιστέφανος τῆς μεγαλοφυΐας, περιέβαλε τὴν μορ-
φήν του. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του οἱ βαθεῖς, οἱ περι-
κλείοντες κόσμους δλοκλήρους δημιουργίας ἤστραφαν.

— Εἶμαι θεός! ἀνέκραξε τόσον δυνατὰ ὥστε ὁ Με-
νέλαος περιέφερε γύρω τὸ βλέμμα νὰ ἴδῃ μήπως τοὺς
παρετήρει τις. Εἶμαι θεός τῆς τέχνης! Ἐμφυσῶ ἄλ-
λοῖαν ἢ τῶν θεῶν ψυχὴν εἰς τὰ δημιουργήματά μου.
Ἡ ψυχὴ τῶν ἔργων μου, Μενέλαε, δὲν εἶνε ψυχὴ ἄν-
θρωπῆ· εἶνε θεία. Δὲν σβύνεται. Δὲν ἀλλοιοῦται. Δὲν
καταστρέφεται. Μένει ἀθάνατος. Ἄ νέε, νέε· νέε, τοῦ
ὁποίου ἢ φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν
πίτῃ τῆς ἰδικῆς μου, μάθε μόνον αὐτό, ἂν καὶ δὲν
εἶναι καλλιτέχνης, ἂν καὶ παρὰ τὴν εὐφυΐαν σου εἶσαι
ἀνίκανος νὰ περικλείσῃς ἐντὸς σου τοὺς κόσμους τῶν
αἰσθημάτων τῆς ἰδικῆς μου ψυχῆς, μάθε ὅτι ἕκαστον
τῶν ἔργων μου εἶναι ἐν ἐλάχιστον μόνον τῆς ἰδικῆς
μου ψυχῆς. Μόνον τὸ ὅποσον γιγαντούμενον εἰς ἰδέαν,
εἰς πνεῦμα, εἰς σχῆμα ὑπὸ τοὺς κτύπους τῆς σμίλης
μου ἐπὶ τοῦ ἀμόρφου μαρμάρου, δημιουργεῖ μίαν θεάν,
ἕνα ναόν, ἕνα ἦρωα, μίαν παρθένον. Δὲν θέλεις, ἢ ἀ-
δυνατεῖς νὰ πιστεύσῃς ὅτι τὰ ἔργα μου δὲν εἶνε μό-
νον τέλεια κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν τέχνην, ἀλλ' ὅτι
ἔχουν καὶ τὴν ἰδικὴν των ψυχὴν. Αἱ λοιπόν, μὰ τοὺς
θεοὺς τοὺς ἀθανάτους, μὰ τὴν τέχνην μου αὐτήν, σὲ
δοκίζομαι ὅτι πολὺ ταχέως θὰ σὲ ἀναγκάσω ν' ἀλλά-
ξῃς γνώμην.

Ὁ Μενέλαος ἤκουε μηχανικῶς. Ἡ εὐγλωττία καὶ
ὁ ἐνθουσιασμοὸς ὁ ἐγρωστικὸς τοῦ Φειδίου δὲν τῷ ἔλεγον
τίποτε. Ἐνόμιζε τοὺς λόγους του ὡς καυχησιολογίας.
Ἦδυνάτει νὰ πιστεύσῃ. Κατ' ἀρχὰς ὅτε ὁ Φειδίας εἰς
τὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του ἀνεφώνησεν: «Εἶμαι
θεός τῆς τέχνης!» ἐνόμισεν ὅτι παρεφρόνησε. Ἐπειτα
ὁμως ἐσκέφθη ὅτι εἶχεν ἄδικον, καὶ ἠρόεσθη νὰ τὸν
χαρακτηρίσῃ ὡς ἀπλοῦν ἐγρωστικόν. Τὰ παραδοξώτερα
τῶν πραγμάτων ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ ἢ δυσσευαίμων
ψυχὴν του. Ἀλλ' ὅτι τὸ μάραρον εἶχε ψυχὴν οὐδέπο-
τε. Ἐμεΐδισεν εἰς τὴν σκέψιν του ταύτην. Ἀναμφι-
βόλως ὁ Φειδίας ἐβλασφήμει. Καὶ εἰς τὸ ἐμάνθανον
οἱ ἱερεῖς, ἀλλοίμονον! Νὰ τολμήσῃ νὰ ἐκστομίσῃ τοιαύ-
τας λέξεις! Νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ δι-
σχυρίζηται ὅτι εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐμφυσησῇ ζωὴν καὶ εἰς
τὸ μάραρον ἀκόμη; Τῆ ἀληθείᾳ ἢ παραφρονεῖ θὰ ἦτο
ἢ φαντασιόπληκτος.

Ὁ Φειδίας, τοῦ ὁποίου ἢ ἔξαφθεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ
εἶχε παρῆλθει, ἐκάθησεν ἐκ νέου, γαλήνιος τότε.

— Στοιχηματίζω εἰς ὅτι θέλεις, Μενέλαε, τῷ εἶπε
μειδίως, εἰς τὸ πολὺ ἐντὸς ἔτους δὲν σὲ ἀναγκάσω νὰ
μεταβάλῃς γνώμην.

Ὁ Μενέλαος ἐγέλασε.

— Εὐχαρίστως καλλιτέγνα, ἀπήντησε ζωηρῶς, δέχομαι . . .

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἄνδρες ἀνεχώρουν συνομιλοῦντες, διευθύνοντο πρὸς τὴν ἀγοράν.

Β'.

Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς περιόπου ἔτους, ὁ Μενέλαος, περὶ τὸ ἐσπέρως μᾶς ἐφορτασίμῳ ἡμέρας περιβεβλημένος κωνουργῆ γλαμύδα καὶ ἐστολισμένος τὴν κεφαλὴν μὲ ἄνθη ἐπέστρεφεν εὐθυμος καὶ ἀμέριμος εἰς τὴν κατοικίαν του..

Ὁ ἥλιος ἔροπιτε τὰς τελευταίας του ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκρύβετο ἡσυχῶς ὀπισθεν τῶν κορυφογραμμῶν τῆς Πεντέλης. Μίαν στιγμὴν, πρὶν ἀκόμη σβεσθῆν ὀλοτελῶς, ἐφώτιεν ὑπερλάμπρως ὄλην τὴν πεδιάδα ἔπειτα αἰφιδίως ἐχάθη.

Τὸ σκόφως διεδέχθη τὸ φῶς.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐπιστρέφων ὁ νέος ἐκ τῆς ἐορτῆς παρέκαμπτε μίαν ὁδόν, ὠχρίασεν αἰφνιδίως καὶ ἔμεινε καθιλωμένος εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπειτα, αἰσθανθεὶς δυνατὸν κλονισμόν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοιχώματος ἑνὸς γαοῦ. Σκοτοδίνη τὸν κατέλαβε. Τοῦτο διήρκεσεν ὀλίγα δευτερόλεπτα. Ἦνοιξεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς μετ' ἐπιπρόσθετον θάρος τότε. Τοὺς ἐπανέκλεισεν ὁμως ἐκ νέου.

— ὦ θεοί! . . . ἐπιθύριτε θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετόπου καὶ βλέπων πρὸς τὴν γῆν μὴ τολμῶν νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα ἀλλαγῶν. Ζῆ λοιπόν; ζῆ; ; ! ἐνῶ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ τὴν ἐκλαιον καὶ τὴν ἐθεύρουν ὡς νεκράν! Καὶ τί ζητεῖ εἰς τοῦ Φειδίου; Ἀλλά, μήπως ἀπατώμαι; Καὶ ἐὰν τὴν ὁμοιάξῃ μόνον χωρὶς νὰ ἦναι ἡ ἴδια;

Τέλος καταβαλὼν τελευταίαν προσπάθειαν, ἔστρεφεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν καὶ ἀντίκρυσε μετ' ἄθροισ τὴν μορφήν αὐτῆν ἣτις τῷ εἶχε προσενηόσει τόσην δυνατὴν ἐντύπωσιν, καὶ ἐπροχώρησε μετ' ἄθροισ δευὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς . . .

Πραγματικῶς. Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ ἐδρίσκετο ἡ κατοικία τοῦ Φειδίου, ὠραία καὶ κομψή. Ἐπὶ ἑνὸς μεγάλου παραθύρου τῆς, ἀρχαῖα ἔψηλά ἀπὸ τὴν γῆν ὥστε νὰ ἀδυνατῆ καὶ ὁ ὑψηλότερος τῶν ἀνθρώπων νὰ φθάσῃ, διεγράφετο τελείως τὸ σῶμα μᾶς νέας θείας ὠραιότητος καθημένης, τῆς ὁποίας ἡ ὠχρότης ἠῦξάνεν ἐπερχομένου τοῦ σκότους καὶ ἣτις ἐφαίνετο ρεμβάζουσα καὶ ἀπολαμβάνουσα τῶν θεληγῆτων τῆς θεσπεσίας νυκτός. Ἐφύρει ἐνδυμα ἀνοικτοῦ κναροῦ χρώματος τόσον διαφανές ὥστε διέκρινε τις διαγροσφομένως ἀμυδρῶς τὰς γραμμὰς ἑνὸς τελειοτάτου ἀλαστροῦ σώματος. Ἡ μία χεὶρ ἐστήριξε τὴν κεφαλήν ἐνῶ ἡ ἄλλη τεταμένη οὔσα ἐκράτει περὶ γαμῆρ ἐπὶ τῆς ὁποίας: ἦσαν ἐσκορπισμένα ὀλίγα ἄνθη. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε στέφανον ἐκ κόνων καὶ ῥό-

δων. Τὸ βλέμμα εἶχεν ἐστραμμένον πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν πλήρως θαυμασμοῦ καὶ μυστηρίου, τὰ πάντα ἐδίδον νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι δὲν ἐπρόσδεχεν εἰς τίποτε τῶν πέριξ τῆς συμβαινόντων. Ὁμοιάζεν ἄνθρωπον κοιμώμενον καὶ βλέποντα τὰ ὠραιότερα ὄνειρα μετ' ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ στάσις τῆς νέας, τὸ περιβάλλον, ἡ ὄρανα νύξ, ἀπετέλουν ἕνα σύνολον ἐξόχως ἁρμονικόν καὶ τὸ ἀπείρως μεθυστικόν, καὶ τὸ ὄνειρῶδες.

Ὁ Μενέλαος φθάσας πρὸ τοῦ παραθύρου ἀφῆκε δευτέραν κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου καὶ ὀπισθοχώρησε βήματά τινα.

— ὦ! εἶπε Ἐκεῖνη! ἐπιθύρισε, καὶ ἡ καρδιά του ἤρρασε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς.

Ἐκεῖνη! Ἀηλαδὴ ἡ λατρευτὴ τοῦ Ἐρμῶν, τὴν ὁποίαν, τὰς παραμονὰς ἀκριβῶς τοῦ γάμου του, ἔχασε. Ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευσε, δι' ἣν ὄνειρῶδες τὰς μεγαλειέτας εὐτυχίας καὶ τὰς ἡδυνάτερας τῶν ἀπολαύσεων, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ἄσπλαγγχος Πλούτων ἐφιλοξένει ἤδη εἰς τὰ ἐρεβώδη βασιλεία του.

Καὶ τώρα . . .

— Εἶπε Ἐκεῖνη! ψιθυρίζει ἐκ νέου, καὶ διὰ τῶν σκοτισμένων ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ὀφθαλμῶν του, νομίζει ὅτι τὴν βλέπει στρέφουσαν καὶ μειδιῶσαν αὐτῷ, καὶ ἐξαίλλος ἐκ χαρᾶς, ὀρμῆ ἀκάθεκτος πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ γλύπτου.

Ἡ ἀνελπίσιος αὐτῆ εὐτυχία τὸν καθιστᾷ παράφρονα σχεδόν. Νομίζει ὁ τάλας, τετυφλωμένος ἐκ τῆς ἀελπίσιου ταύτης εὐδαιμονίας, ὅτι ὁ Πλούτων εἰσακούσας τῶν παρακλήσεων τῶν ἐπέστρεψε τὴν μελλόνυμφόν του, ὅτι ἡ Ἐρμῶν, γνωρίζουσα ὅτι θὰ ἐπιστρέφῃ ἐκεῖθεν ἐκ τῆς ἐορτῆς ἐξέλεξε ὡς καταλληλοτέραν τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Φειδίου διὰ νὰ τὸν ἐκπλήξῃ διὰ τῆς ἀνελπίσιου ἐμφανισεῶς τῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μενέλαος ἐπάτει τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας, ὁ Φειδίας παρουσιάζετο γαλήριος καὶ μεγαλοπρεπῆς ἐνώπιόν του.

— Τί ζητεῖς, νέε, τοιαύτην ὄραν ἐδῶ; τῷ εἶπε σταματῶν τὴν ὀρμὴν του δι' ὑπεροπτικῶν κινήματος τῆς χειρός· καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ ὀρμὴ; τίς σὲ κωπηγεῖ; τί ἔχεις; μήπως ὁ οἶνος σὲ ἔκαμεν ἐπιλήρομονα τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς καλῆς ἀγωγῆς ἢ μήπως φεύγων τὴν καταδίωξιν τοῦ νόμου ζητεῖς καταφύγιον ἐδῶ;

Ὁ νέος κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ἀπονεκρωθεὶς. Εἶτα, ἐπανακτῆσας τὸ θάρρος του, ἤρρασε νὰ ὀμνῆ ταχέως καὶ μετ' ἔσειν.

— Ὅχι Φειδία. Δὲν πιστεύω οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος τις νὰ με ἐξέλαβε ποτὲ ὡς παραβάτην νόμων ἢ ὡς ἀνάγωγον. Ἀλλ' ἡ συγκίνησις, ἡ ταραχὴ, καὶ τὸν εὐαγογώτερον ἀκόμη ἄνδρα καθιστῶσιν ἐπίστω τοιοῦτον. Συγγνώμην ἐὰν σὲ ἀνησύχησα. Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον. Γνωρίζεις; ἡ Ἐρμῶν ζῆ, εἶναι ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σου οἰκίας. ὦ! πρὸς Θεοῦ μὴ με ἀφίης ἔξω. Ἐπίστρεφον νὰ εἰσέλθω ἐντὸς καὶ νὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Οἱ θεοὶ δὲν ἔμειναν ἀσυγκίνητοι εἰς τὰς θυοίας ὅπου τοὺς προσέφερα καὶ μοὶ τὴν ἀπέδωκαν. Τὴν Ἐρμῶν μου, ἤκουσας Φειδία; ἡ Ἐρμῶν ζῆ, εἶπε ἐδῶ, τὴν εἶδα, μοὶ ἐμειδίασεν.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἦτο ἐκεῖνη;

— ὦ, καὶ Φειδία, μυριάκις καὶ Ζωντανή, ὀλοζώντανη. Ὅλη ψυχὴ. Ὅπως τὴν ὄνειροπόλησα, ὅπως τὴν ἐγνώρισα, ὅπως τὴν ἠγάπησα. Ἄφες με νὰ εἰσέλθω..

Ὁ Φειδίας μειδιῶν ὑπεχώρησε καὶ ἀφῆκεν ἐλευθέρων τὴν εἴσοδον.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου, τῷ εἶπε.

— Εἶσαι ἐλευθερὸς νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις, ἀπήντησε. Καὶ τώρα εἰπέ μοι ποῦ εἶνε; ποῦ;

— Ἐλα μαζί μου, ἐγὼ θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς αὐτὴν, εἶπεν ὁ καλλιτέγνης προχωρῶν πρῶτος.

Ἡ καρδιά τοῦ νέου ἤρρασε νὰ πάλλῃ σφοδρότατα ἐνόσφ ἐπιλησίζον εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὐρίσκειτο ἡ νέα. Τέλος ἀφοῦ διήλθον ἀρχαῖα δωμάτια, ἐφθασαν καὶ εἰς τὸ ποθοῦμενον. Ὁ Φειδίας ἤνοιξε μετ' ἄθροισ προσφυλάξεις τὴν θύραν καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν σύντροφον

16

Κίμων. Βρῆ ἀδελφέ, τὴν ἀγαπᾷς ἐπὶ τέλους, ἢ ὄχι;

Κώστας. Παιδιά, εἶμαι ἕνας δυστυχῆς ἄνθρωπος..

Πέτρος. Εἶσαι μόνο βλάκας.. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο κοσμητικὸ ἐπίθετο, ποῦ σ' ἀναγνωρίζω!

Κώστας. Ἀχ νὰ ξέρατε.. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ, γὰ νὰ τελέθῃ αὐτὴ ἡ δουλειά.

Πέτρος. Ἄν εἶναι νὰ πῆς καμμιά κουταμάρα, καλῆτερα νὰ σωπαίνης.

Κώστας. Νὰ ξέρατε..

Πέτρος. Τὸ μάθαμε! Εἶσαι δυστυχῆς! Ἐπειτα;

Κώστας. ὦ! εἶμαι δυστυχέστερος..

Κίμων. Καὶ τὸ ὑπερθετικὸν δυστυχέστατος! Κατόπι;

Γιώργος. Ἄς τονε βρῆ Κίμων, νὰ δοῦμε τί θὰ κατεβάσῃ!

Κίμων. Λέγε λοιπόν.

Κώστας. Παιδιά, εἶμαι..

Γιώργος... Δυστυχῆς..

Κώστας. Δυστυχῆς..

Πέτρος. (Θυμωμένος). Ἐλα καὶ μὴν τονε χαστονιάζεις τώρα!

του νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον. Τότε τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν εἶπε πάρα πολὺ σιγὰ εἰς τὸ ὄψ, τόσον σιγὰ, ὥστε μόλις ἤκουσεν ὁ νέος τὰς λέξεις τοῦ γλύπτου.

— Πλησίασέ τὴν ἀθορύβως, καὶ ἔπειτα παρουσιάσου αἰφνιδίως ἐνώπιόν τῆς. Μὴ φοβεῖσαι, δὲν θὰ τρομάξῃ, διότι σὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ Μενέλαος, ἐνῶ ὁ Φειδίας ἀπεσύρετο ὀλίγα βήματα ὀπισθεν καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπλησίαζεν, ἀκολουθῶν τὰς ὀδηγίας τοῦ γλύπτου, μετ' ἄθροισ προσφυλάξεις τὴν νέαν. Ὅπως προσηλωμένος εἰς τὴν θεάν τῆς ἡδυνάτει νὰ διακορῆ τὸ εἰρωνικὸν μειδιάμα τὸ ὅποσον διέστελλε τὰ χεῖλη τοῦ μύθου γλύπτου.

Ἦτο πλέον πλησίον τῆς. Αἰφνης, ἐσηκώθη καὶ ὤρμησε μετ' ἀνοικτοὺς βραχίονας πρὸς αὐτήν.

— ὦ Ἐρμῶν, Ἐρμῶν, ἀνέκραξεν εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ παροξυσμοῦ τῆς χαρᾶς του, Ἐρμῶν τὴν ὁποίαν ἐστερήθην ἀσπλάγγως καὶ ἣτις μετ' ἀθροισ δεται σήμερον ὑπὸ τῶν θεῶν.

Ἀλλ' οὐδὲ εἰς μὺς τῆς νέας ἐκινήθη. Τὴν ἤγγισε,

9

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ ἴδιοι, ΠΕΤΡΟΣ, ΚΙΜΩΝ, ΓΙΩΡΓΟΣ.

Πέτρος. { Ἐφοδος! Καλησπέρα! (Βλέπον Κίμων, Γιώργος, τὴν Ἐλένη). . . Συγγνώμη!

Ἐλένη. Ἄ! Κύριοι συνωμοταί!

Πέτρος. Εἶστε, βλέπω στὸ κουράν!

Ἐλένη. Ἐνοια σας, ἔνοια σας καὶ θάρτη καὶ ἡ σειρά σας!

Κίμων.

Γιώργος. { Ἀμὴν!

Πέτρος.

Ἐλένη. Καὶ τί τοῦ κάματε, λοιπόν, τοῦ καλέκου;

Πέτρος. Ποιοῦ Ἄλέκου;

Νίκος. Λέγαμε γιὰ τὸ κάσο τοῦ Ἄλέκου στὴν ἴδια περίπτωσι.

Κίμων. (Ἄ! ἄ!

Γιώργος. (

Πέτρος. Χμ! Ἀπλούστατον, δεσποινίς, Μιὰ Κυριακὴ πρὸ τοῦ γάμου του τὸν στέλνουμε μίαν ἐπιστολὴν τάλα-κουάλε. Ὁ Ἄλέκος ἔκαμε τὸ κουφὸ τ' αὐτὴ καὶ τὴν ἔπαθε χιώτικη!

Ἐλένη. Καὶ τί τὸν κόμειτε, τὸν καυμένο;

Κίμων. Ὑπαγορεύοντος τοῦ καλέκου σας

την ἐνηγκαλισθή, καὶ αἱ χεῖρές του δὲν ἦλθον εἰς ἔπα· φήν πρὸς σάρκα ἀλλὰ πρὸς **μάρμαρον**.

Ὁ νέος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμεγέθεις ἐκ τῆς καταπλήξεως, ἠτένιζε μὲ βλέμματα ἀκόμη ἀβέβαια τὴν πρὸ αὐτοῦ καθημένην καὶ ρεμβάζουσαν νέαν. Μετ' ὀλίγον συνῆλθε καὶ συντετριμμένος, μὲ φωνὴν συριγματοῦδη, κινῶν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν, ἐψιδύρισε·

— Δὲν ἦτο παρὰ **μάρμαρον**...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάποιος τὸν ἤγκισεν εἰς τὸν ὄμιον καὶ στραφεὶς εἶδε τὴν μεγαλοπρεπῆ μορφήν τοῦ μάγον γλύπτου ἐνώπιόν του καὶ τὸν ἤκουσε νὰ λέγῃ μὲ μίαν φωνήν, ἣτις εἰσέδνε τὰ ῥα μέχρι τῶν μυχιε-τάτων τῆς ψυχῆς του.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ **μάρμαρον** ἔχει **ψυχὴν**...

Δὲν ἠδυνήθη ὁ νέος νὰ συγκρατηθῆ περισσότερον, καὶ ἐροῖσθη συγκινημένος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Φειδίου.

Τὸ στοίχημα τὸ εἶχε χάσει.

Ἦθελα νὰ σε ζητήσω μίαν χάριν, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Μενέλαος.

καὶ γραμματευσίης τῆς ἐμῆς ταπεινότητος, συνετάχθη μίᾳ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν πατέρα τῆς νύφης, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ γαμπρὸς ζητοῦσε νὰ διπλασιαστῇ ἢ προίκα...

Γιῶργος. Οὔτε περισσότερο οὔτ' ὀλιγότερο!

Ἐλένη. Ἄχ! Θεέ μου! Κ' ὕστερα; Μὰ ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας δὲν ἤξερε τὸ γράμμα τοῦ κ. Ἀλέκου;

Πέτρος. Ἄν ὠτηῆξετε, δεσποινίς, τὸν κ. Γεωργιάδη τὸν μέλλοντα πεθερὸ τοῦ ἀδελφοῦ σας, θὰ σὰς βεβαιώσῃ πῶς πολὺ λίγο ἔξεραι τὸ γράμμα τοῦ μέλλοντος γαμπροῦ του!

Γιῶργος. Καὶ ταῦτα ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ Ναβουχοδονόσορος τοῦ προφήτου ὅτι οἱ μέλλοντες γαμπροὶ συνειθίζουσι νὰ γράφουσι μᾶλλον σὺς ἀραβωνιαστικὰς παρὰ στοὺς πεθεροὺς τῶν **Ἐλένη**. Φαντάζομαι τὸ σκάνδαλο!

Γιῶργος. Δὲ βαριέστε! Μικρὰ πράγματα...

Πέτρος. Δηλαδή... λίγο ἔλειπε νὰ χαλάσῃ τὸ συνοικέσιο!

Γιῶργος. Κ' εἶχαν καλὴ ὥρα, μοιρασμένα τὰ προσκλητήρια!

Ἐλένη. Ἄχ! τί κακοὶ ποῦ εἶστε!

Πέτρος. Δὲ βαριέστε!

Ἐλένη. Μὰ, δὲ συλλογιέστε, ἂν σας κάμουν κ' ἐσὰς τὰ ἴδια;

— Ὁμίλει ἐλευθέρως, τέκνον μου.

— Νὰ μοὶ ἐπιτρέπη, εἶπεν ὁ νέος ἐνῶ ἐν νέφος μελαγχολίας ἐσκίαζε τὸ μέτωπόν του, νὰ μοὶ ἐπιτρέπη νὰ ἔρχομαι ἐνίοτε καὶ νὰ ὀμιλῶ μαζὺ τῆς.

— Ὅχι μὲ τὸ ἄγαλμά της; ὄχι τὸ **ἄψυχον** **μάρμαρον**; ἀπεῖπεν εἰρωντικῶς ὁ Φειδίας.

— Ὅχι Φειδιά. Ἄλλὰ μὲ αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Τὴν θεῖαν Ἐρμιόνην, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχω πάντοτε νέαν καὶ ὠραίαν ἐνώπιόν μου, τὴν Ἐρμιόνην τὴν σαρκάζουσαν καὶ περιφρονοῦσαν τὸν χρόνον, ἣτις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς βωμὸς τῆς ἰδικῆς μου λατρείας, ὅπου θὰ ἔρχομαι καθ' ἑκάστην νὰ προσευχηθῶ καὶ τὸ παγκόσμιον προσκόνημα τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ μέλλοντος, οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ της θὰ θαναμάζωσι τὸν μεγαλοφρόνιστον γλύπτην ὅλων τῶν αἰώνων, τὸν καλλιτέχνην τὸν θεοποιῶντα τὴν ἄμορφον ὕλην καὶ τὸν ἐμφυσῶντα ζωὴν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ **μάρμαρα**, Θεὲ Φειδιά!

Πέτρος Νεβάδας.

Νίκος. Σταθῆτε, βρὲ τρελλοί! Πάγω ἐγὼ (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ ἴδιοι, χωρὶς τὸν ΝΙΚΟ.

Πέτρος. Χμ! Κώστα! Πῶς σοῦ φάνηκε;

Κώστας. Ὁχ, ἀδελφέ... αὐτὰ δὲν εἰν' ἀστεία... μπρὸς στὸ κορίτσι...

Κίμων. Μὰ ποιὸς εἶπέ πως ἀσιειεντήκαμε;

Κώστας. Ἐχει γοῦστο νὰ με βεβαιώσῃς τόρα πῶς μιλούσατε σοβαρά.

Κίμων. Ἐλα ντέ, κ' ἄς τὰ σκέρισα!

Γιῶργος. Ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο καὶ μεῖς κρυφὸ καμάρι.

Πέτρος. Εἶδες τὸ κορίτσι, πῶς ἔγιν' ἡ ὄψη του;

Κίμων. Ἐτσι μοῦ ἦρτε νὰ τον ἀρπάζω καὶ νὰ τονε σπρώξω στὰ γόνατά της νὰ τελειώγῃ τέλος αὐτὴ ἡ δουλειά!

Πέτρος. Τὴν καὶ μὲνη τὴν Ἐλενοῦλα... τὴν καίγετ' ἡ καρδιά μου... κ' ἔχει τὸ καὶ μὲνο τὸ κορίτσι ὅλη τὴν καλὴ διάθεση! Καταντᾶς ἀνυπόφορος στὸ τέλος, καὶ μὲνε Κώστα!

Γιῶργος. Μπᾶς καὶ προσμένεις νᾶρτῃ ἐκείνη νὰ σου κάμῃ τὴν ἐκδήλωση;

ΑΣΤΕΡΙΟΥ

τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φιλαρχαίου ἐταιρείας «Ὁθρυος».

ΑΝΑ ΤΑ ΧΕΡΣΑΙΑ ΤΕΙΧΗ

κβ'.) Παραπλεύρως ἕτερος πύργος ἔχων ἐντειχισμένον κίονα σταυροφόρον.

Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ πύργου διὰ κεράμων σχηματίζεται ἐπιγραφὴ ἐξηλειμμένη κατὰ τὸ πλεῖστον, ἣς τὰ μόνα διασωζόμενα γράμματα:

— P — ΙΟΝΩ — Μ — ΙΚΑΙΘΕ | ΟΥ — Ι —

Τὸ ὡς 8 ἀναστραμμένον σημεῖούμενον ε' γράμμα τοῦ στίχου ἔχει ἀνοικτὰ τὰ ἄνω σκέλη καὶ εἶναι μικροῦ σχήματος Ω.

Δύναμαι νὰ συμπληρώσω ἐν μέρει τὴν ἐπιγραφὴν

Πύργος . . . . . (;) καὶ Μιχαὴλ Θεοφίλου (;) . . . . .

Ὅποτε θ' ἀναγάγωμεν καὶ ταύτην εἰς τὴν αὐτὴν χρονολογίαν μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. θ' σημειωθέντα προη-

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ὁ ἴδιος χωρὶς τὴν ΕΛΕΝΗ.

Νίκος. Ἐτσι λοιπόν, Κώστα. Νὰ τα ξέρουν οἱ ξένοι κ' ἐγώ... Ποιὰ εἶναι, τέλος πάντων;

Κώστας. Μά... δὲν ἔχετε ἄλλη δουλειά σήμερ' ἀδελφέ;

Πέτρος. Δὲ βλέπω τίποτα ἔτοιμο. Ἐχει γοῦστο νὰ θέλῃς νὰ μας φυλακώσῃς στὴν τραπέζα-ρία μὲ τέτοιον καιρό!

Νίκος. Τί ὥρα ἤθελες νὰ ἐτοιμαστῶ, ἀδελφέ; Μόλις εἶναι μισὴ ὥρα ποῦ πήρα τὸ γράμμα.

Κίμων. Τόσο τὸ χειρότερο στό... κελλάρι σου! Θὰ ὑπηρετηθοῦμε, βέβαια μονάχοι μας. Τρέχω στὴν κυρία Νικοποῦλου νὰ της πάρω τὸ κλειδὶ προτοῦ νὰ φύγῃ.

Γιῶργος. Πάμε καλῆτερα ἀγγελιδὸν καὶ νὰ τὴν προσφωνήσομε μάλιστα. Κυρία! Ὁ καθ' ἡμᾶς σύνδεσμος τῶν ὑποψηφίων γαμπρῶν, ψηφισάμενος τὸ ὑμέτερον κελλάρι μέλος αὐτοῦ ἐπιτιμον, σύσσωμος προσέρχεται ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν ἄγαν τιμητικὴν ταύτην ἀπόφασιν καί... δόστε τὸ κλειδὶ γιὰ τὰς διατυπώσεις!

Πέτρος. { Ὁλ' ῥαίφ! (Κάμουν νὰ φύγουν).
Κίμων.

γουμένως. Ἀπὸ δὲ τοῦ ΟΥ κεῖται ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ πύργου.

κγ'.) Ἐπὶ μικροτέρου στρογγύλου ἐξωτερικοῦ πύργου ἐπιστεφομένου διὰ σειρᾶς κίωνων ἐντειχισμένων διακρίνω πλίνθοις γεωμετρικόν τι σχῆμα, τὸ ὅποιον καὶ ὡς κόσμημα ἀπλοῦν δὲν δύναται νὰ μὴ ἔχη ἀρχικὴν τινα σημασίαν.

Προσπαθήσομεν λοιπὸν νὰ τὸ ἀναλύσομεν εἰς γράμματα.

Ὡς Θ μὲν λαμβάνομεν τὸ ὄιον. Ε εὐρίσκομεν ἐὰν ἀποκόψωμεν τὰς δύο πλευρὰς πρὸς δεξιὰ, ὡς Ο λαμβάνομεν τὸ πέριξ ἄνευ τοῦ ἐντὸς, καὶ ὡς C τὸ ἐντὸς μόνον. Οὕτως ἔχομεν τὴν λέξιν ΘΕΟC (;)

κδ'.) Κατωτέρω τούτου καὶ ὑπερθεν θυροῖδος ἕτερον σχῆμα ὑπάρχει:

τὸ ὅποιον ἐπίσης κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω λό

Κίμων. Ὅσο τὸ συλλογίστηκε κ' ὁ κύριος ἀδελφός σας!

Γιῶργος. Ὅσο νᾶρτ' ἡ σειρά μας!... Τόρα εἶναι ἡ σειρά τοῦ Κώστα.

Πέτρος. Βέβαια. Θὰ τὸν παντρέψομε τὸν Κώστα! Θὰ τὸν δώσομε μίᾳ πολιτίσα... γιὰ νὰ πάη νὰ ἐκπολιτίσῃ τὴ χώρα τοῦ Φαραῶ.

Κίμων. Ζητεῖται νύφη!

Γιῶργος. Μὲ αὐταπάρνηση ἱεροποστόλου... Χμ! ἂν ἤμουνα κορίτσι δύσκολα θὰ τον ἔπερνα αὐτόνα τὸν αἰγύπτιο! Τί λέτε, δεσποινίς; Μποροῦμε νὰ τονε βροῦμε καμμιὰ καλοθελήτρια;

Νίκος. Ποιὰ τον πέρνει αὐτόνα, καλέ;

Πέτρος. Αὐτὸ δὲν τον ἐμποδίζει ὅμως νὰ ἦναι μέλος τοῦ συνδέσμου...

Ἐλένη. Ἄ ναι! τῶν ὑποψηφίων γαμπρῶν!

Πέτρος. Καὶ μάλιστα κατὰ τὸν κανονισμό σήμερα προεδρεύει!

Νίκος. Ποιός; ὁ Κώστας; Τότε μάτια μου ἢ νεκρῶσιμη τελετὴ θὰ καταντήσῃ ὄνομα καὶ πράμα!

Πέτρος. Ἐνοια σου κ' ἔχουν τὴ γνώση οἱ φύλακες! Προεδρεύω ἐγώ, ὡς τοποτηρητής.

Ἐλένη. Τί ἰδέα! Σύνδεσμος ὑποψηφίων γαμπρῶν!

γον αναλύομεν εἰς τὰ κατωτέρω γράμματα: Α τὸ τὴν κυρτοφῆν τοῦ σχήματος ἀποτελοῦν ὡς Ε λαμβάνον αὐτὸ ἄνευ τῶν δύο δεξιῶν πλευρῶν· C εἶναι τὸ κάτω μέρος ἄνευ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς· Η τὸ αὐτὸ κάτω ἄνευ τῆς κάτω γραμμῆς· Ο, αὐτὸ τοῦτο τὸ κάτω μέρος ὀλόκληρον ὡς Τ λαμβάνομεν τὰς δύο ἀριστερὰς πλευρὰς μετὰ τῆς μέσης ὀριζοντίας γραμμῆς ὡς Η ὀλόκληρον τὸ σχῆμα ἄνευ τῆς ἄνω γωνίας, καὶ τῆς κάτω γραμμῆς καὶ C ὅπως ἀνωτέρω.

Οὕτω σχηματίζομεν τὴν λέξιν ΔΕCΠΟΤΗC, σχετικὴν μὲ τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. κγ' ἢ καὶ ἄσχετον

—HKΛN—NTIN-ΓΓΟΡΟΝ*—N, I— —MHXA—ΔΙΑ

; ; .]η Κων[στα]ντῖν[ο]υ ; ; ; ; ; ; Μηχα[ή]λ[ι] ἐν[Χριστῶ] αὐτοκρατόρων

Τὸ διὰ * σημειούμενον εἶναι ὡς N ἀνεστράμμενον. Τὰ πλεῖστα γράμματα εἶναι δι' ἀσβεστοχρόσματος ἀφανιμένα.

κζ'.) Καὶ εὐθὺς μετὰ τοῦτον τετράπλευρος ἐπίσης πύργος ἔφερεν ἐπιγραφὴν ὡς ὁ προηγούμενος κερά-

ταύτης, ἅτε δηλοῖ τὸν αὐτοκράτορα.

Νομίζετε ὅτι εἶν' ἀνάγκη νὰ ἐπινοηθοῦν ὅλα ταῦτα διὰ ν' ἀποτελέσωμεν τὰς λέξεις; Ἴσως διότι τυχαῖα τὰ σχήματα ταῦτα δυσκολεύομαι νὰ παραδεχθῶ.

κε'.) Εἰς ἕτερον μετὰ ταῦτα πύργον εὐρίσκειται ὑπὲρ μὲν τυφεκοθυρίδος ἀμυγδαλωτῶν ὑπέρθυρον κόσμημα.

Ἄλλαχού δὲ καθ' ὅλον τὸ τεῖχος ἐντειχισμένα ἄλλα μικροτέρας σπουδαιότητος.

κς'.) Ἐπὶ ἑτέρου τετραγωνικοῦ πύργου, ἔχοντος 2 ὀρθογωνίους θυρίδας εἰς τὸ ἄνω μέρος ἐπιγράφεται κεράμοις

μοις, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα ἄσβεστόχρῳσμα ἐξηφάνισεν ἐντελῶς αὐτήν.

κη'.) Ἐπὶ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τετραπλεύρου, καὶ τούτου, φέρεται ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη κεράμοις καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ὡσαύτως ἄνω μέρος.

Γιῶργος. Εἶναι τῆς μόδας βλέπετε. Ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῶν συνδέσμων, δεσποινίς.

Νίκος. Ναί, ἀλλὰ κατὰ τὸν κανονισμόν ὁ πρόεδρος πρέπει νὰ ἦναι, ἂν ὄχι ἀρραβωνιασμένος, τοῦλάχιστον ἐρωτημένος. Ὁ Κώστας...

Κίμων. Καλομελέτα κ' ἔρχεται!

Γιῶργος. Πράγματα ποῦ γίνονται.

Νίκος. Ἄ! Ἄ! Γ' αὐτὸ ὁ φίλος κατ' αὐτὰς σὸβαρεύτηκε... Κ' ἐγὼ τὸ ἀπέδινα στὴ νοσταλγία!

Κίμων. Ἡ νοσταλγία εἶναι εἶδος καρδιακῆς παθήσεως, ποῦ ἔχει πολλὰς φορὰς μεγάλη συγγένεια, μ' ἓν ἄλλο εἶδος καρδιακῆς ταραχῆς...

Γιῶργος. Ὅπερ ἐρωτᾶ καλέουσι!

Νίκος. Μὰ τὴν ἀλήθεια... ἔχετε δίκαιο! Ἄ! νὰ σὰς πῶ ἐννοῶ νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ στὴ νεκρῶσιμη ἀκολουθία τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Κώστα!

Πέτρος. Ἐ Κώστα, τί λες; Νὰ τον φυλάξομε τὸ Νίκο νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ ταξίδι τοῦ γάμου του;

Νίκος. Μὰ τί! τόσο βιαστικά; Ἐπειτα, θὰ με γράψῃς ὅπου κ' ἂν βρισκοῦμαι. Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ λείψω ἀπ' τὸ γάμο σου;

Κίμων. Τοῦντι!

Πέτρος. Τί λόγος!

Γιῶργος. Βέβαια!... Σὰν ἐξαδελφός τῆς γυναίκας σου, ποῦ θάνα!

Νίκος. Στάσου! ἐγὼ θὰ σε στεφανώσω Κώστα! Δέχεσαι;

Πέτρος. Χμ! Πρέπει νὰ ρωτήξομε καὶ τὴ νύφη... (στὴν Ἐλ.) Δὲν εἶν' ἔτσι δεσποινίς;

Πρέπει νὰ τονε θέλῃ κ' ἡ νύφη τὸν κουμπάρο!... Ἄς ἦναι. Ἐγὼ ἐγγυοῦμαι γιὰ τὴ νύφη... Εἶστε μάστρας, δεσποινίς!

Ἐλένη. Ἐγὼ πηγαίνω, Νίκο, μὲ τὴ μαμά... (σταναχωρημένη).

Νίκος. Ἀλήθεια, ἀργήσατε. Νὰ σας συνοδέψῃ ὁ Κώστας, ἂν θέλετε.

Πέτρος.

Κίμων. Ὅχι! Ὅχι!

Γιῶργος.

Νίκος. Ὅπως θέλετε.

Πέτρος. Συγγνώμην δεσποινίς, ἀλλ' ὁ Κώστας φεύγει, ξέρετε, τὴ δευτέρα καὶ θέλομε νὰ τονε χαροῦμε λιγάκι.

Νίκος. (Στὴν Ἐλένη). Νὰ μου φιλήσῃς τὴ Θάλεια!

Γιῶργος. Στοιχηματῶ πῶς θὰ προτιμοῦσες νὰ τὴ φιλήσῃς αὐτοπροσώπως!

Κίμων. Μὴν ἀμελήσετε, δεσποινίς νὰ φιλήσετε καὶ τὴ δασκάλα τῆς δεσποινίδος Θάλειας... γιὰ... λογαριασμό σας!

Ἐλένη. (Φεύγοντας, σιγά). Θέλω νὰ κλάψω.

ICTΩΘΕΟΣΛΓΡΑ—ΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΛΕΜΙΤΟΝ ΦVI—I—

ΝΠΟΔΙΝΚΟΝΙΚΑ:—ΟΜΕΝΟC Ρ—ΔCV—NII—ΟΝ

† Δ[ό]τω Θεός [ἀτά]ρα[χ]ον καὶ ἀπολέμιτον φύ[λακα]

ν πολίν(ι)κων ικα(;); ὄμενος.....

Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι οἱ πύργοι οὔτοι, οἱ ἀπὸ τῆς πύλης Ρωμανοῦ μέχρι τῆς ἀμέσως ἐρχομένης Ἐμελανθησίας, εἶναι ἐπιγεγραμμένοι καὶ διὰ κεράμων ἔτι παρὰ τὰς στεφάνους των, ἐνῶ σχεδὸν οὐδαμοῦ ἄλλαχού παρατηρεῖται οὕτω.

Ἄσθεν συμπεραίνει τις ὅτι ὡς τὸ μᾶλλον κεντρικῶν

ἐθεώρουν τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἦτο.

Οὕτως ἔληξεν ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν παρατηρήσεων μου.

(Εἰς τὸ προσεχὲς τῆς δευτέρας ἡμέρας).

ΓΑΖΤΖΗ — ΓΙΑΓΤΖΗ

Καὶ ρουπαρὸς πέρ' ἀπ' τὴν ἀναγούλα,
Κι' ἀχαμιωμένος ἀπ' τὴν ἀφαγιά,
Μὲ τὴν ψυχὴν κλειψιάς ἀχαρῆς δούλα
Καὶ μὲ τὸ πνεῦμα δουλωμένο στὴν ψευτιά,
Γυρνᾷ λυπητερὰ τοὺς δρόμους
Μὲ τὴν πραγματεία κρεμαστὴ ἀπ' τοὺς ὄμους
Χουγιάζοντας Γιαγτζῆ!
Γαζτζῆ!

Κι' ὅταν τὸ βράδυ στὸ ξενητευμένο στρώμα
Πλαγιάζοντας χαϊδεύει τὰ φλουριά,
Τὸ ταῖρι του βαλαντωμένο μὲ τὸ στόμα
Ξερὸ γυρεύει ἄγρονα φιλιὰ.
Κ' ἡ ράτζα τρομασμένη γύρω
Κοιτᾷ καὶ βρισκοντας τὸ μέλλο στεῖρο
Χουγιάζει: ἔ! Γιαγτζῆ,
Γαζτζῆ!

Σκούταρι 16 Ἰουν. 1904 **N. Ἀμουργιανός.**

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐφτοῦνοι ποῦ ἔχουνε παρὰδες ἔτσι εἶνε, παιδί μου, ἔλεγε διὰ τοῦτο πρὸς τὸν Νιόνιο τὸν ὁ Κατσουρέλας. Ἐἰς τὴν ἀρχὴν ἐνθουσιασμό μεγάλο, ναί, ναί, ναί, μισοῦ, ὅ,τι θέλετε, καὶ ἔτσι ἔχουνε εἰς τὰ πράγματα, βγάνουν ὅζω χίλιες δυσκολίες. Ἐγὼ δὲν πιστεύω ἐκεῖνο ποῦ μᾶς εἶπανε, πῶς ἡ δυσκολία εἶναι ἀπὸ μέρος τοῦ κοπέλας ὅλα ὁ γέρος τὰ κάνει, βεβαιώσου. Μὰ στὸ ὕστερο τί χρεῖα ἔχουμε καὶ μεῖς; Ἄν θέλουνε, ἐδῶ εἴμαστε ἂν δὲν θέλουνε, τραβᾶμε τὴ δουλειά μας. Ἄδὰ μᾶς ἔχουνε μαρκάδους;

Δὲν ἔπαιεν ὁμοῦ ὁ Γιακονμάκης, καθε ἄλλο!... Ἡμποροῦσεν ὁ δυστυχής, ὅταν π. χ. ὁ Κατσουρέλας τῷ παρεπονείτο διὰ τὴν

ἀναβολὴν, προβάλλον ὡς ἐπιχείρημα ἀκαταμάχητον τὸν σφοδρὸν ἔρωτα τῶν νέων: «τὰ παιδιά ἀγαπιῶνται, γλέπεις, ἀγαπιῶνται», — ἡμποροῦσεν ὁ ἄλλος νὰ τῷ ἀπειρήσῃ: «Ἡ Μαργαρίτα μου δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἰδῇ τὸ Νιόνιο σου, καὶ ζητᾷ καιρὸ νὰ τὴν καταπέσω;»

Ἡ πατρικὸς ἐγωισμὸς δὲν ἦτο βέβαια δυνατὸν οὔτε νὰ τὸ ὑποπιεῖσῃ οὔτε νὰ τὸ πιστεῖσῃ. Διότι τὴν εἶχε τὴν πετριά ὁ κύριος Χρηστοῦ, τὴν εἶχε στὰ γιομάτα. Ὁ γυιὸς του ἦταν στὸν κόσμο καὶ ἄλλο δὲν ἦταν. Ἀδὰ εἶχε μάτια μου, ἡ χώρα δευτέρου παιδί σὺν τὸ Νιόνιο; Μὰ μὴ ὁμορφος, μὰ μὴ λεβέντης, μὰ μὴ ἔξυπνος ποῦ νὰ μὴν τοτε γελᾷ Πάπας, μὰ μὴ ροικοκέρης στὸ λεφτό, μὰ μὴ γραμμισμένος μισράκοιο, μὰ μὴ καλὸς ἓνα χρυσάφι; Τί τοῦ ἔλειπε, τί; Πῶς δὲν ἦταν παραπῆ, ἀπὸ μεγάλη φαιμελιά; Χμ! φάσκελα νᾶχουνε ὅλα τὰχορονόπουλα μπροστὰ στὸ Νιόνιο του, — οἱ ψευτογιατροὶ καὶ οἱ ψωροδιηγήτορες ποῦ δὲν ἠξέροντε δύο καὶ δύο... Τὸ κεφάλι σήμερα κάνει τὴ φαιμελιά!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Νιόνιος αὐτὸς ἦτο ἐκ τῶν νύων ποῦ γεννῶνται ἐπιτήδες διὰ νὰ εὐχαριστοῦν τοὺς γονεῖς. Χαμηλῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἥσυχος, φρόνιμος, ἄνευ φίλων, ἄνευ ἐξόδων, ἄνευ οὐδεμιᾶς πολιτείας, ὁ Νιόνιος, ὅπως συνείθισε νὰκοινοῦθῃ τὸν πατέρα του καθ' ὅδον ἀπὸ μικρὸς, ἠκολούθησε καὶ τὰς ιδέας του καὶ τὸ ἐπάγγελμά του. Ὁ Κατσουρέλας πατὴρ ἦτο ἐνλεμπτορος καὶ ὁ Κατσουρέλας νιὸς ἐπίσης. Ἀληθῆς παραφάνης, μέλλουσα νὰναπτύχθῃ καὶ νὰνικαταστήτῃ τὸ δένδρον ξηραίνόμενον. Ὁ ροικοκέρης ἔκαμε ροικοκροτόπουλο. Μὲ τὴν μικρὴν διαφορὰν ὅτι ὁ νιὸς ὑπερέβαλε κατὰ βαθμὸν τὸν πατέρα του εἰς τινὰς ιδιότητας ἦτο π. χ. περισσότερον ἔξυπνος, περισσότερον κερδοσκοπός, περισσότερον παχὺς καὶ στοργηλοπρόσωπος, περισσότερον ταπεινός, περισσότερον γελῶς. Αὐτὴ δὲ ἦτο προπάντων ἡ κρίσις τῆς Μαργαρίτας...

Ὅταν μετὰ διαφορῶν ἐλιγμῶν καὶ ἀρετῆν ὥραν, ὁ Γιακονμάκης Στέφας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ στυρωπῶσας ἐκ νέου, παρέδωκεν εἰς τὴν σίονα Νένη τὰ ψώνια, εἶρε τὴν Γιακονμάκαιναν εἰς τὴν σάλαν, περιμένονσαν νὰ τελειώσῃ τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἡ Μαργαρίτα διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ γοῦα ἀστὴ ἐφόρει μαύρην ἐσθῆτα πολὺταχυον ἄνευ κοσμημάτων οὐδενός, καὶ μαντηλὸ εἰς τὴν κεφαλὴν ὁμοίχρωμον κροσωσιτόν, μὲ μύτην ὀπίσω φθάνουσαν σχεδὸν μέχρι τῶν ποδῶν τῆς. Ἐκεῖνη περιμένει; ἢ τὴν ἠρώτησε ὁ Γιακονμάκης, ὄχι ἀπρόθυμος νὰρῶσῃ νέον κατ' ἐκεῖνης φιλιπτικῶν. Ἐδὲν περιάζει, εἶνε ἀμπούρα ἀκόμα, ἀπύρησεν ἡ γυνή, φοροῦσα ἀργὰ τὰ μεταξόπλεκτα χειρόκτια τῆς. Ἐ τοῦ λόγου σου δὲ θὰ κοπιῶσῃ;

— Αϊ, νὰν τὸ πῆς τὴ γκόνια σου, ποὺ κοιτεύει νὰ μὲ κάμῃ Ὀβραῖο. Καὶ ποὺ ἔχω ἄλλο μούτρα ἐγὼ γιὰ ἐκκλησία; »

Καὶ ὡσεὶ μεταμνησθεὶς ἀμέσως διὰ τὸν πολλὸ σκληρὸν λόγον: « Δὲν ἐβάρεσε ἀκόμα μὲ τὴ μία », εἶπε μᾶλλον ἐρωτηματικῶς. « Ὅσοι, ἀσένια ἔδωκε.

— Κοιλιάστε σεις ναῦρετε στασίδι, καὶ ἔτσι βαρέση μὲ τὴ μία, ἔρχουμαι.

— Καλὰ δῶσέ μου τόρα τίποτοι λιανὰ γιὰ τοὺν φτωχοῦς, γιατί δὲ μοῦ φτάνουνε... »

Καὶ ὁ Γιακουμάκης, ἀφοῦ ἐμέτρησεν εἰς τὴν συμβίαν του δεκαπέντε μονόλεπτα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς πολυθρόνας ν' ἀναπαυθῆ.

Διὰ τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἀκίνητα τὰ ἕψηλά δένδρα τοῦ ἀπέναντι κήπου, εἰσέρχοντο αἱ πλάγαι ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ἐπιρροῦνται ἐπὶ τῶν σσιδίων τοῦ δαπέδου ἐπίμηκες τὸ ἴνδαμα τῶν κλισιῶν ὑαλοκινῶν. Ἰδιάζονσα προσέβαλεν ἡ ὄσμη τοῦ γερουτικῶν κλιῶνος καὶ ἡ ὄσμη ἢ προσωὴ ἐκ τῆς ἀταξίας τῆς εὐρείας κλίνης, τῆς ὁποίας αἱ μὲν συνδῶναι καὶ τὸ πάλαιον εἶχαν ἀταχθῆ ἐκείθεν νὰ ἐκτεθοῦν εἰς τὸν ἡλίον, αἱ δὲ στρωμαὶ ἀπέκλειον ἐπὶ τῆς σιδηρῆς ἐσχάρας κλωροτομημένα καὶ οὐλοφωρεμένα εἰς τὸ ἕν μέρος, στρωμαὶ ἐξ ἐντοπιῶν λευκοῦ ὑφάσματος μὲ ραβδώσεις κνανᾶς. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀνωθεν τῆς κλίνης ἐκρέματο τὰ στέφανα καὶ κάτοθεν, οὐνεστραμμένα ἐλακοειδῶς αἱ λαμαδάδες τοῦ πρὸ τριακοταετίας γάμου, τὸ ὅλον ἐντὸς θήκης ἐξ ὑφάσματος κινεῖον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χρόνου. Ἡ παρὰ πλεονος γωνία κατείχετο ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα, τὴν ἰδιαιτέραν λατρείαν τῆς Γιακουμάκατος, ἢ ὁποία τὴν κοιτῶνὰ τῆς ἐννοῦσε παῶν. Τραπέζι γωνιαῖον μονόπονον, κερφωμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡς εἶδος Ἀγίας Τραπεζῆς, οὐνεκράει δύο μανουάλια ἐξ ὑδροαγωμένης ὕλου, μίαν φουρέραν ἀγορῶν, ἕνα λιβανιστήρι πῆλινον καὶ τᾶλλα χροειῶδη τῆς οικιακῆς λατρείας. Ἐδῶ ὁ παῖς τῆς τῶν ὁποῦν ἀγαποῦσεν εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν Γιακουμάκη, τῆς ἔκαμνε τὴν ἀγασμόν, ἐκτάκτως τὸ Εὐζέλιον, καὶ ὅλον τὸν δεκαπενταῦγουστον τὰς Παρακλήσεις. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἀρηρημένον ἔφεγγεν ἀκοίμητον κανθῆμι σφαιροειδῆς, ἀναβαῖνον καὶ καταβαῖνον διὰ ὀρχαλίας, τῆς ὁποίας ὁ χειρισμὸς ἦτο τροφὴ ἀνεκλιῆτος διὰ τὰ παιδία τοῦ νηπιαγωγείου, ὀλοσθαίνοντα ἐπίστε μὲ ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις καὶ μέχρι τοῦ ἱεροῦ ἀδύτου... Τὸ δὲ φῶς τοῦ ἀντενακλάτο ἐπὶ τῶν σσιλινῶν ἐπιφανειῶν τοῦ ἀγιολογίου ἐκείνου, ἐπάνω εἰς Παναγίας μὲ ἀγορᾶ ὑποκάμισα, εἰς Χριστοῦς μὲ χρυσᾶ ἀκτινοῦτά, εἰς Τριμόσφα, εἰς Ἁγίους, εἰς Ὁσίας, εἰς Μάρτυρας, ὅλον τὸν λατρευτὸν ἐκείνον κόσμον, τὸν κακότεχρον, τὸν ξηρὸν καὶ καπνισμένον ἀπὸ τὰ σιγρὰ θυμιάματα.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν γωνίαν ταύτην, ἐδῶθεν τῆς κλίνης καὶ πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔκειτο τὸ γραφεῖον τοῦ Γιακουμάκη ἢ μᾶλλον ἐν πανέπιλον ἀνόνυμον, ἰδιόρρυθμον, παμπάλαιον, οὐνεκείμενον ἀπὸ τραπέζιον, γραφεῖον, ἐμαῖον κάτου καὶ μικρὸν βιβλιοθήκη ἐπάνω. Ἡ ἔρετρα τῆς Σφαιρῆς αὐτῆς τῶν ἐπίπλων, θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ διεγείρῃ τὴν ἐκκλησίν καὶ τοῦ ἀναισθητοῦρου διὰ τὴν ζωερᾶν ποικιλίαν καὶ ἀντίθεσιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀποθηρευμένων. Χειροουργικὰ ἐργαλεῖα, φάρμακα ἐντὸς φιαλίδιον, πλακίδια χροματίων, χρυσᾶ κοσμήματα γυναικεία, ἔγγραφα διακοσιῶν ἐτῶν εὐρωτικῶντα, καροπὸ ξηροὶ προαιώνιοι λησμονημένοι, γραφίδες καὶ μελανοδοχεῖα ὑπερηφανία τρεῖς γενεάς, βιβλία παλαιὰ ησιθῶντα, νεώτερα φυλλάδια καὶ τόμοι, μέχρι τῶν προχθεσινῶν ἐφημεριδῶν τὰς ὁποίας ἐκόμισεν ἐξ Ἀθηνῶν τὸ χθεσινὸν ταχυδρομεῖον, μέχρι τῆς δροσερᾶς ἀνθοδόμης, τὴν ὁποίαν ἔφερε τὴν πρωίαν ὁ ἀνθοπώλης, — ἰδοὺ τὸ φοβερὸν φύρδον-μύρδον, ὁ κινεῶν τὸν ὁποῦν ἐνέκλεισαν τὰ πολλὰ κοινασέα διαμερίσματα τοῦ ἐπίπλου. Ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ ἐνέκλειαν καὶ τὴν ἰστορίαν τοῦ ἰδιοκτικτοῦ. Ἀτῆν δὲ θ' ἀπαταραστήσωμεν τώρα, ἐτωφελούμενοι τῶν στιγμῶν κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Γιακουμάκης ἐξηπλω-

μένος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του, διατρέχει τὰς τελευταίας Παλιγγενεσίας καὶ περιμένει τὴν ὥραν τῆς ἐκκλησίας

* * *

Ὁ Ἰάκωβος Στέφας ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀγγέλου Στέφα, ἢ Ἀντῶλη, κοινῶς περιφῆμου εἰς τὴν καιρὸν του διὰ τὴν εὐνοια τὴν ὁποίαν ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸν ἀρχοντολόγιον, καὶ δια τὴν κομικὴν του ἐφευρετικότητα. Μεταξὺ τῶν πρώτων ζωγραφικῶν δοκιμῶν τοῦ Γιακουμάκη, εὐρίσκειται ἐπὶ χαρτίον χονδρὸν κερφῶν, σχεδιογράφημα, παριστῶν δι' ἀτέχνων ἀλλ' ἀρετὰ ἐκφραστικῶν γραμμῶν τὸν πατέρα του. Φορεῖ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἐποχῆς· τσεντουρῖνια, βραχίας περισκελίδας ἀποκαλυπτοῦσας τὰς ἰσχνὰς ὡς σαύρου κνήμας του, καὶ σκαρῖνια μὲ πόρπας ὑπερμεγέθεις. Ἐπὶ τοῦ ἐντελῶς ξυρισμένου προσώπου μὲ τὰ ὀξεία χαρακτηριστικὰ καὶ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς, εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ πορηρία τοῦ ποτικῶν, καὶ βλέπει ἐκεῖ ἀμέσως τὴν ἀνθρωποειδῆ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ὁποίου οὐνεκλήθησαν καὶ ὠρίμασαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ σχέδια τῶν ἀσπειοτήτων, οἱ μπουφες, οἱ μπαρτζολέττες, τὰς ὁποίας ἀκίμη οἱ γερνότεροι διηγοῦνται ἠδῆξήμενα εἰς τοὺς νεωτέρους. Κατήγηγε μάλιστα πᾶσα εὐφρῆς ὀμοιοῦν ἀσπειότης ν' ἀποδίδεται εἰς τὴν Ἀντζολῆν. Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τῶν ἀσπειοτήτων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γιακουμάκη, εἶνε καὶ τὸ γνωστὸν ἐκίνο τοῦ ἀγαθοῦ ἀστοῦ, τοῦ ἀγαπῶντος τὴν διασκιδάσαν καὶ τὴν ὄνον, ὁ ὁποῦς ἐπιστρέφας μίαν νύκτα ἀπὸ ἕνα γλέντι ὀλίγον τι σκοπιόμενος, ἔχασε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν πόρταν τοῦ σπιτοῦ του, διότι ὁ Ἀντζολῆς μετὰ τῶν φίλων του εἶχε φροντίσει ἀπὸ ἐνοῦς νὰ κτισθῆ καὶ νὰ γίνῃ μὲ τὸν τοίχον ἕνα καὶ τέτοια ἄλλα ἕνα σωρῶ.

Τὰς τάσεις ταύτας τοῦ κοινῶς τῶν ἀρχόντων δὲν ἐκλήρονησεν ὁ μόνος ἐπιζῆσας ἐκ τῶν υἱῶν. Ἦτο ἀπεναντίας σοβαρὸς ἄνθρωπος, ὀλίγον ἀγαπῶν τὰς ἀσπειότητας καὶ κλίνων μᾶλλον πρὸς τὴν ρεμβῶδη καλλιτεχνίαν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς σχετικῆς ἐπιτυχίας, μεθ' ἧς ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς μουσικῆς. Ἐφθασε νὰ ἀπεικονίῃ πρόσωπα δι' ἐλαιογραφίας καὶ νὰ παίξῃ σεκόντο βιολι εἰς τὸ παλαιὸν θέατρον, ἐκ τῶν πρώτων μονοικῶν τῆς πρώτης ἐντοπιῶν ὀρχήστρας. Ἄλλ' ἐπίσης ἀναντίρροτος ἦτο καὶ ἡ εὐδοκίμησις του εἰς τὸ καθαντὸ παιρικὸν ἐπάγγελμα, μὲ ὅλα τὰ ὀνομαστὰ, τὴν κατασκευὴν καλοῦ ἀμυγδαλελαίου, τὴν ἐκρίζωσιν ὀδόντων, τὴν τοποθέτησιν βδελῶν, τὴν ἐφαρμογὴν οἰκνῶν, κτλ. Οἱ κοινῶς, βοηθοὶ τῶν χειροῦργων πάντοτε, ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἱατροὶ δεύτεροι. Συνέβαινε εἰς ἐλαφρὰς ἀσθενείας ἢ πρώτας αἰφνιδίας προσβολὰς νὰ προσκαλοῦνται ἐπισήμως ἀπὸ τοῦ ἱατροῦ. Εἶχαν πείραν ὄχι μόνον χειροουργικὴν ἀλλὰ καὶ παθολογικὴν ἤξευραν τὰ συμπτώματα τῶν ἀσθενειῶν, τὰς φάσεις των, τὰς ἰδιοτροπίας των, ἱαματικὰς ιδιότητας τῶν βοτανῶν, ὄρους φανταστικῶς, μεθόδους παραδόξους, αἰοιφᾶς, οὐνεκατὰς ἀπειραγίμους καὶ ἀπειρογράφτους, εἰς τὸ μεταίτημον μεταξὺ τῶν μαῖσῶν καὶ τῶν νετεῶρων—τῶν δύο ἱατρῶν, οἱ ὁποῖοι διεφιλονεύοντες τότε κάθε ὀροσιστόν, — δεισῶσαν μὲν κάτι ἐκ τοῦ μυστικισμοῦ καὶ τῆς δαιμονοληφίας τῶν πρώτων, μετελάμβαναν δὲ καὶ ἐκ τοῦ θετικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν τῶν δευτέρων σύμφωνοι ὄθεν πολλὸ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς οἱ κοινῶς αὐτοί, εὐρισκῶν πελάτας μὲ προθυμίαν μεγάλην καὶ μ' ἐμπιστοσύνην ἀπίστευτον. Οὐχὶ σπανίως ὑπόνοι προσήρχοντο εἰς τὴν γέφυ Ἀντζολῆν ἄνθρωποι ἀπλοκοί, νὰ τὸν ἐρωτήσουν πῶς εὐρίσκει τὸν τάδε ἱατρὸν, ποῦ τοὺς ἐβόσθησαν. Οὕτως αἱ περιγραφαὶ τῶν Πανεπιστημίων τῆς Πίζας καὶ τῆς Βονονίας εἶχαν χροίαν νὰ ἐκινωροθοῦν ἐκ νέου, διότι ἀλλοιμονον εἰς τὴν νεοφερμένον δόκιμα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῦν τὸ πορηρὸν πρόσωπον τοῦ κοινῶς μας ἦθελε νὰ οὐνεκφρονθῆ μὲ μίαν κίνησιν τῶν χειλέων ὡς νὰ ἐδοκίμαζεν ὀροσιστόν φαγητόν!... Τὴν τοιαύτην φήμη καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ

πατρός ἐνωρὶς ἤρχισεν νὰ ὑπερβάλλῃ ὁ Γιακουμάκης. Φύσει δεξιὸς περὶ τὸν χειρισμὸν τῶν ἐργαλείων, συνέβαινε νὰ ἐκβάλλῃ ὀδόντας τόσο ἀνωδύτως, ὥστε οἱ ἀσθενεῖς νὰ περιμένουν ἀκόμη μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, καὶ νὰ πλῆνῃ ἢ νὰ περιδῆν τραιύματα, χωρὶς νὰ ποσᾶ ὄτε στεναγμόν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

ΣΑΝ ΣΚΟΝΗ...

Σκόνῃ ἐρημοπάτητη, σκόνῃ ταπεινωμένη, Βουβῇ, δίχως παράπονον καὶ κατάφρονημένη, Ποῦ τοῦ ἀγέρα τὸ φτεροῦ ἄπονα σὲ σκορπίζει, Σὲ δέρνει, σὲ σκορπίζει.

Ποῦς ἔξυρει... θάσων, μιά φορὰ, τρανοῦ πλουσίον [θρόνος]

Κάποιο κτιομένο ποίημα ποῦ τῶλυσεν ὁ χρόνος· Κάποιο παλάτι σκαλικτό, ἢ θόλος χρυσαφένιος, Ἡ πύργος ἀσημένιος...

— Ἐρειπωμένα μ' ὄνειρα, πόθοι μου γκρεμισμένοι, Γιατί κυλίεστε ὅστιν ψυχὴ γιὰ πάντ' ἀφανισμένοι; Ἀχ!... δίχως κᾶν νὰ λάμψετε γιὰ μιά στιγμὸν μόνου, Νά, σέρνεστε ὡς σκόνῃ!

Μακροχρόσιον

Δάφνης. Π. 7/7/1917

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ἡ Ἀγγλία χάνει τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου τοὺς μεγάλους τῆς συγγραφῆς. Πρὸ δύο ἀκόμη μηνῶν προεπέμπετο εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν ὁ ποιητῆς Algernon Charles Swinburne, τώρα χάνει καὶ τὸν γηραιὸν Μέρεδιθ, τὸν δημοτικώτερον ἴσως τῶν μυθιστοριογράφων τῆς.

Ὁ Μέρεδιθ ὑπῆρξε καὶ λυρικός ποιητῆς. Τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν εἰς τὰ γράμματα ἔκαμε μόλις εικοσιτριετῆς μὲ ἕνα μικρὸν τόμον ποιημάτων ὅστις εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν. Εἰκοσιεπταετῆς ἔγραψε τὸ μυθιστόρημά του **Τὸ κούρευμα τοῦ Φαλακροκόρακα** καὶ ἕνα διήγημα ὑπὸ τὸν τίτλον **ἡ Φαρίνα**. Ἀργότερον ἐξέδωκε πολλὰ ἄλλα μυθιστορήματα, διηγήματα καὶ μίαν λυρικὴν συλλογὴν ποιημάτων **Τὰ ποιήματα καὶ οἱ λυρισμοί**.

Ἄλλ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνεβίβασαν εἰς τὸ σημεῖον τῆς δόξης ποῦ εὐρίσκειται σήμερον εἶναι τὰ μυθιστορημάτα του **Ὁ ἐγωῖστής, ὁ Ριχάρδος Φέβερης** καὶ τὸ ἀριστοῦργημά του, κατὰ τοὺς κριτικούς αὐτοῦ, τὸ **Rhoda Fleming**.

Ὁ Μέρεδιθ ἦτο ὁ πρωτοτυπώτερος τῶν Ἀγγλων συγγραφέων. Καὶ εἰς τὴν πλοκὴν καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ εἰς τὸ ὕφος. Ἐξέλεγε κάτι τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶχε σῆσιν μὲ τὴν ὑπόθεσιν ἄλλου μυθιστορηματος καὶ ἐδημιούργει πάντοτε τὰς παραδοξωτέρας σιγνάς. Διὰ τοῦτο ἀνεγνώσθη καὶ ἠγαπήθη πολὺ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικῶν κοινῶν.

M.

Οἱ ἐν Ἀθήναις νέοι δημοσιογράφοι οὐνεκῆσαν ὀμοματεῖον, τὸ ὅσον ἐνεκατέστησαν εἰς ἀληθῆς μέγαρον. Ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία ἐγκαθισταμένη εἰς μέγαρον, εἶναι γεγονός ἀνοικτόν. Καὶ ὅμοι: ἀληθινόν. Μόνον ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἐκάμαμεν τίποτε, ἀν καὶ οὐνεκῆσαμεν καὶ ἡμεῖς ὀμοματεῖον (οὐνεκῆσαμεν;) καὶ προέβημεν εἰς μερικὰς οὐνεκῆσεις. Ἀλλὰ πῆσαν τῶν οὐνεκῆσεων αὐτῶν δὲν εἶχομεν τὸ θάρρος νὰ προσβῶμεν. Καὶ τοῦτο διότι ἀφῆσαμεν τὴν ἀρχὴν εἰς ἀνθρώπους οὐνεκῆς εἰτε λόγῳ τῆς ἡλικίας των, εἰτε τοῦ δημοσιογραφικοῦ κοροσμοῦ δὲν ἦσαν οἱ κατὰλληλοι. Περὶ τοῦ ὀμοματεῖον τοῦτον ἔγραψεν νὰ φροντίσουν οἱ νέοι, ποῦ ἔχον σφοῖτος καὶ ἐνδιαφέρονται περισσότερον διὰ τὸ δημοσιογραφικὸν μέλλον. Οἱ ἐν Ἀθήναις ἴσως μᾶς χροιομεύσουν ὡς παραδειγμα.

— Αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ποροπονοῦνται διὰ τὰ ποροιστανόμενα ἐν Ἀθήναις θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα οὐνεκῆτεῖον. Οἱ θίασοι ποροσὸς ποροσέκλειον ἱκανοποιητικὸν ἀοιδμοῦ θεατῶν ἀναβιβάζον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅλα τὰ γαλλικὰ πορογραφήματα, τὰ ὁποῖα τοῦλάχιστον δὲν ἔχον τὸ ποροτέημα νὰ οὐνεκῆζονται μὲ κάποιαν ὑποφερτὴν τέχνην. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγγυῶν βιομηχανίας ὀπο ἔποιν τῆς τῆς δὲν εἶναι ἀνώτερα. Ἡ Σάρα καὶ ἡ Μάρα γράφει κάτι, τὸ ὁποῖον τιλοφορεῖ δόγμα ἢ κομωδιαν καὶ οἱ θίασοι μὲ ποροθυμίαν τὸ ἀναβιβάζον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐνῶ τὰ ἔχοντα οὐνεκῆζον ἄξια τὰ κακαδικάζον εἰς ἀφάνειαν.

— Ἀνεβίβασθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ ὀπερέττα «Σία καὶ ἀράζαμε» δημοῦργημα τοῦ γνωστοῦ ἐργοστασίον δραματοποιῆς Δημητροκοπούλου-Γρατίσας. Οἱ θανμασταὶ τῶν δύο τοῦτον λογίων διατείνονται οἱ ἐπένεγξεν, οἱ τὸ ἔργον ἦτο δροσρὸν καὶ ἀπολαυστικόν. Ἡ μουσικὴ ἀνήγειν εἰς τὴν κ. Σακελλαρίδου, κροίεται δὲ ἐπιεικῶς.

— Ἀπὸ τῶν «Ριζοσπάστην» τοῦ κ. Φιλαρέτου μανθάνομεν τὰ ἐξῆς σπουδαῖα, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ἀν καὶ ζῶντες ἐν Κοινωτικῶν-πολεί δὲν τὰ ἐτήραμε εἰδῆση: Ὁ ὀδοματικὸς λαὸς κατέλαθε τὸ Γιλδίτ καὶ ἐδήμνεσε τὴν ποροιστίαν τοῦ ἐκπαιῶτον. Οἱ κῆποι τοῦ Γιλδίτ, διαταγῆ τοῦ λαοῦ, ποροδόθησαν εἰς τὸ κοινῶν ποροσὸν τοῦ. Ἐῤῥεται δὲ καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις δημοσίον, μιομύμενον τὸ ἐν Κοινῶν, ὅσοι κατελάβῃ τὸν βασιλικὸν κῆπον.

— Ἡ ἔορτῆ τῆς πενηνταετηριδῆς τῆς Μισσῆ τοῦ μεγάλου Προβητικῶν ποιητοῦ Φρειδερίκου Μιστράλ, εἰς τὸν Σύλλογον Παροσῶν διεξῆλθη μετὰ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Τὸ πλῆθος ἦτο ἄπειρον καὶ ὁ ἐνθουσιασμός αὐτοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατὰκόρυφον. Ἀπηγγέλην ὑπὸ τοῦ κ. Φύροσ ὁ **Ἑλληνικὸς ὕμνος** τοῦ φιλέλληνοσ ποιητοῦ καὶ ὁ **θάνατος τοῦ θεριστοῦ** ὑπὸ τῆς δεσποτικῆς Κοκοπούλη, ἐνάλῃ ἢ δρωδία τῆς Μισσῆ, ἢ Πιτοσινίτ κ. ἄ. Ὁ κ. Δ. Κακλαμάνος ἀπηγγέλλει τὴν βιογραφίαν τοῦ ποιητοῦ.

— Ἐξεδόθη ἡ καὶ ὕφ' ἡμῶν ποροαγγελεῖσα δισεβδομαδιαία πολιτικὴ καὶ σατυρικὴ ἐφημερίς «Φλόξ».

— Ἡ «Φλόξ» μᾶς παρονοῖαίει καὶ μίαν ποροτυπλίαν. Ὁ ἐπιθυμῶν δόναται νὰ γράφῃ εἰς τὴν ἐφημερίην του ἢ εἰς τὸν μεθ' οὔ οὐνεκῆσεται πλῆροσῶν μία δεκάρα τὴν λέξιν. Τὸ μέσον ποῦ ποροῖε ἢ νέα οὐνεκῆσεται εἶναι ποῦν ἐξυπηρετικόν τοῦ κοινῶν. Τὸ διὰβολον μέχρι σήμερον ἐπιθυμῶντες νὰ γράφωμεν εἰς τὴν ἐφημερίην μᾶς μίαν ἐπιστολήν δὲν εὐδοκίμομεν τὸ μέσον νὰ τῆς τὴν ἀποστείλωμεν. Χάρι: εἰς τὴν «Φλόγα» τώρα θὰ οὐνεκῆσεται μετὰ τῆς ἀγαπητῆς μᾶς καὶ μὲ ὁποῖον ἄλλον θέλομεν.

— Ἐκτὸς τοῦ ἔροτος, τοῦ θεοῦ τοῦτον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ—τοῦτο τὸ λέγομεν ὑπὸ ἐξυμῆθειαν, δὲν ποροῖε νὰ τὸ μάθη ὁ συγγραφεὶς τῆς Νίτσας—ἢ «Φλόξ» ἐξυπηρετῆς μεγάλου καὶ τὸ ἐμῶσισον. Διὰ μέσον αὐτῆς δόναται τὴν νὰ κάμῃ παροσῆκεια καὶ ἐμπορικὰ πράξεις. Κάποιοι κροίος I. K. γράφει εἰς ἄλλον κροίον A. Γ. X. εἰς Λεμονάδικα: Συνήρησθα τὸν φίλον, δὲν ἀφίρει ὀλιγώτερα ἐπιμένει εἰς τὴν τιμὴν. Ἀπίνεσον. Ὁ κ. I. K. ἦτο βέβαιος οἱ θὰ ἀναγρωσθῆ ὑπὸ τοῦ A. Γ. X. Μάλιστα. Ὁ κ. A. Γ. X. ὁμοι: μὴ ἐπιθυμῶν νὰ πλῆροσῇ μίαν δεκάρα δι' ἐκάστην λέξιν ἀπαρῆ διὰ τοῦ «Ἐπικαίρου» δωροῖν εἰς τὸν I. K. βέβαιος: ὄν οἱ θὰ ἀναγρωσθῆ ἢ ἐπιστολήν του: Κόριον I. K. Ἀφοῦ ἐπιμένει εἰς τὴν τιμὴν τὴν νὰ κάμωμεν; Κλείσατε οὐνεκῆσεται. Μανθάνο οἱ τὰ ἐμῶντα εἶναι σάτια. Μὲ χροειάζονται.

A. Γ. X.

— Ο θάσος Κυβέλης-Φύσος θά αναβίβαση ἐπὶ τῆς ομηρῆς, νέον ἔργον τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἐλλάδος» κ. Στ. Ποταμιάνου ἐπὶ τῶν τίτλων Βύρων. Ἄν κούνη τις ἀπὸ τῶν τίτλων καὶ τὴν ὑπόθεσιν, ἥτις βασίζεται ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ μετὰ Ἀθηναίως κόρης, τὸ ἔργον δὲν θά εἶναι καλῆ-τερον ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀναβιβάζονται ἐπὶ τῆς ομηρῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ζοηματομοῦ.

— Ο Αἰμίλιος Ὀλιβιέ μέγας ἱστοριογράφος τῆς β' ἀντοκρατορίας καὶ ὑπονογός ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Γ' ἀθροεὶ σοφιστῶς. Ὁ Ὀλιβιέ ἀκόμη δὲν ἐπεράτωσε τὴν «Ἐλευθέραν Ἀντοκρατορίαν» διὰ τὴν ὁποίαν τελευταίως εἰργάζετο ἀκαταπαύτως.

— Πολλὴ πληθὸς πάλιν συνθηρολοθῆ ἐἰς τὸ παιδίον τοῦ Ἄρεως ὅπως ἴδῃ τὴν δεινέραν ἀνθρώπων τοῦ περιφήμου ἀεροστάτου. Καὶ ὅμως τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ ἀεροστάτον ἐδυστοτότησεν, ἤρθετο νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἀνυψώ-σων ἐπέμεινον, τὸ δυστυχῆς ἔσκασεν ἀπὸ τῶν καμῶ του. Ἀλλὰ διατὶ τὸ ἀεροστάτον δὲν ἤθελε νὰ ἀνυψωθῇ; Ἀγεται ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἀνύψωσιν εἶδε τὰ γάλια τῆς ποίσεως καὶ τὰ δικὰ μας, τὰ ὁποῖα δὲν τῷ παρέσχον ἐνάρεστον ἐντύπωσιν, ἔνεκα τούτου λοι-πὸν ἐπτοτίμησε νὰ σκάσῃ παρὰ νὰ τὰ ξαναδῇ ἀκόμη μίαν φορὰν.

— Εἰς τὸν κ. Λιμαράκη ἀπενεμήθη ἐπὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότη-τος ὁ τίτλος τοῦ Ρήτορος τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Ἡ κορὰξις αὐτῆς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἦτο δικαία, πολὺν δικαία μάλιστα κατό-πιν τόσοων λόγων τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησεν ὁ κ. Λιμαράκης εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ ἐπὶ διαφόρων βημάτων.

— Ἐκδίδεται εἰς φυλλάδια δεκαεξαεπίδα μακρὸν ἐπικολοιτικὸν ποίημα ἐπὶ τῶν τίτλων «Ὁ θάνατος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάν-δρου». Ποιητὴς αὐτοῦ εἶναι ὁ κ. Γ. Γοργίας καὶ ἐκδότης του ὁ κ. Α. Βασιδῆς. Τὰ κέρδη τῆς ἐκδόσεως θά διατεθοῦν πρὸς ὄφελος τῆς Σχολῆς Γλωσσῶν.

— Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ τῶν ἐν Πετροῦπόλει ἐροτιῶν εἰς μνήμην τοῦ Γόργολ θά ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλον δημοσιεύοντες ἐν τῶν ὠραιοτέρων αὐτοῦ ἔργων, τὸν Μανδύαν, κατὰ μετάφρα-σιν διακεκομμένον τῆς πόλεως μας λογογράφου.

— Ἐξεδόθησαν τὸ β' καὶ γ' τεῦχος τοῦ λεπτοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Ζωή», ἥτις διὰ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς ὕλης διανοίγει νέους κό-σμοις τοῦ καλοῦ εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τῆς πόλεως μας. Ἡ Ζωή, ἥτις διὰ τὴν πόλιν μας, τῆς ὁποίας ἡ φιλολογία εἶναι τό-σον ἄσπομος, εἶναι πραγματικὸν φιλολογικὸν φαινόμενον, ἀξίζει δὲ νὰ ἀναγνώσκειται ἐπὶ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν λογίων μας.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΡ. 24. ΛΟΓΟΓΡΗΦΟΣ

Ὡς ἤμους αἰ!!! τε ΡΜΠΙ εἰς.

Κ. Σ. Κ. (Ζωγράφειον).

ΑΡ. 25. ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶμαι μία γνωστὴ θεὰ σου ὄχι ὅμως Ἑλληνίς

Ἄν μ' ἀναποδογυρίσης δύο νότας θά ἰδῆς.

Πληρωμένος Χρυσαιτός.

ΑΡ. 26. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐκ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων ἑνὸς ἐπιπέδου, ἑνὸς δένδρου, ἑνὸς πτηνοῦ, ἑνὸς θηρίου, ἑνὸς ὀρνυτοῦ, ἑνὸς μουσικοῦ ὄργανου καὶ ἑνὸς ἀπλανοῦς ἀστέρους νὰ ἀπο-τελεσθῇ τὸ ὄνομα μιᾶς μεγάλης λίμνης.

Δημήτριος Βαπόρης.

ΔΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 18ου ΤΕΥΧΟΥΣ.

ΑΡ. 19. Κεφαλή.

ΑΡ. 20. Ἄστος - Ἄσκιος.

ΑΡ. 21. Ἐτῶν 26.

ΑΡ. 22. Κίμων.

ΑΡ. 23. Ὁ Ἐπίκαιρος εἶναι περιφήμον περιο-δικόν.

ΑΥΤΑΙ: Ἀριστείδης Χατζηγεωργιάδης (19, 20, 21, 22). Χαροίλαος Παπακόστας (19, 20, 23). Φίλιπ-

πος Ι. Εὐγενίδης (19, 20, 21). Σωκράτης Χατζη-γεωργιάδης (19, 20, 21, 22). Κ. Σ. Κ. (19, 20, 21, 22, 23). Παρασκευᾶς Π. Γαλάζιος. (21, 23). Κουτα-λιανός (19, 20, 21, 22, 23). Ἀγωνιάτης 19, 20, 21, 22, 23). Πίνδαρος (20, 23). Α. Υ. (21, 20). Ε. Τ. (19, 20, 21, 22, 23). Πούπουλο (21, 23).

Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὑπῆρχε ἀνηρημένος πίναξ μετὰ τῆς ἐξῆς παρατήρησιν.—Ἀπαγορεύεται τὸ καπνίζειν εἰς τὸ δημόσιον.—Κάποιος ἐπιβάτης ὅμως βλέπων τὸν διευθυ-ντὴν τοῦ σταθμοῦ νὰ καπνίξῃ τὸν ἠρώτησε γιατί αὐτὸς δὲν συμμορφώνεται μετὰ τὸν κανονισμόν;

Κ' ἐκεῖνος μετὰ στόμφου ἀπντήσῃ.—Καὶ δὲν βλέπετε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι δημόσιον... ἀλλὰ διευθυντῆς τοῦ σταθμοῦ;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πληρωμένος Χρυσαιτόν.—Τὸ διηγηματικὸν σας τὸ ἀνεγνώσα-μεν μετὰ προσοχῆς. Ἐάν ἦτο καλῆτερον γραμμένον θά ἐδημοσι-εῖτο. Στείλατέ μας τιποτε ἄλλο. Μᾶς ἀρεοεὶ πολὺ ἡ συντομία σας. Ἀνίγητα θά δημοσιευθοῦν.

Κορ Α. Ε. Μαρομαῖ.—Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας. Ὅσα γράφατε εἶναι σωστά. Περιμένομεν ἀνταπομότως τὸ διηγημά σας, τὸ ὅποτον βέβαια θά εἶναι τιμὴ διὰ τὸν «Ἐπίκαιρον». Περιμένομεν καὶ οἰς. Καθὼς θά ἀναγνώσετε εἰς τὸ παρὸν φύλλον ἀπεφασίσθη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τίτλου τοῦ «Ἐπικαίρου». Τί νὰ κάμωμεν; Μᾶς ἔφαγαν τ' αὐτιά. Τὰ σέβη μας ὄπου δεῖ.

Α)-δα Μ. Ν. Μ., Πέραν.—Τὸ διηγημά σας ἀνεγνώσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἵπομονῆς... μεγάλης. Δὲν θά τὸ δημοσιεύσωμεν καὶ οἰς συνιστῶμεν φιλικώτατα νὰ πρᾶξῃτε καὶ οἰς τὸ ἴδιον. Θά εἶναι βέβαια τὸ πρῶτον ἔργον σας κατόπιν τῆς λήψεως τοῦ ἀπολυ-τηρίου σας ἀπὸ τὸ διδασκαλεῖον. Τοῦτο τὸ ἀποδεικνύουν πολλοί, ἀπειροὶ φράσεις σας, αἱ ὁποῖαι ἐλέγχουσιν ἂν ὄχι τι ἄλλο τοῦτλά-χιστον ἀπροσεξίαν. Προχειροῦς ἀνιγρόφομεν μίαν: Ἐν ᾧ πρῶν ἀγερωχῶς διέσχιζε τὸ ἱστοφόρον τ' ἀφρόετια κύματα, ἤδη ἵπο-κίπτε ἀκουσίως ἐπὶ τὸν ζυγὸν αὐτῶν κλυδωνιζόμενον κτλ». Ἡδύνατο ἄρα γε καὶ ἐκουσίως νὰ ὑποκίπῃ; Ἐν τούτοις. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ. Ἐάν τὸ διηγημά σας δὲν οἰς κατατάσῃ με-ταξὺ τῶν διηγηματογράφων μας, οἰς κατατάσῃ ὅμως μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν τοῦ Χριστοῦ τέκνων. Διότι τὸ μακροσκελὲς διη-γημά σας ἀπαρτίζεται ἀπὸ μίαν ὑπόθεσιν, ἀπὸ ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν πενήχοντα λέξεις διαφόρους καὶ ἀπὸ γυλιάδας Χριστὸς ἀνέστη. Τὸ νεώτερον σας ἔργον θά εἶναι ἐξάπαντος καλῆτερον τοῦ παρόν-τος καὶ μερικῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα δημοσιεύονται εἰς ἐγχωρίαν ἐφη-μερίδα, ἀλλὰ προσέξαιτε. Μὴ ἀναστήσετε τὸν Χριστὸν ἄλλη φορὰ πρῶν τῆς ὥρας του καὶ μὴ τὸν παρουσιάσετε εἰς τοὺς ἠρώτας σας ἐν μέσῳ πελάγει ἢ ἀλλαγῶ, διότι τρομάζετε τοὺς δυστυχῆς ἀνα-γνώστας σας.

Ἀγωνιάτην, Γαλατᾶ.—Μᾶς εἶχατε ληρομῆσει. Ἐχάρομεν λαβόντες τὴν ἐπιστολήν σας μετὰ τῶν λύσεων.

Κορ Γ. Π. Β., Γαλατᾶ.—Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας καὶ οἰς ἀναμένομεν.

Κορ Α. Βαπόρην, Γαλατᾶ.—Αἰ ἀσκήσεις σας θά δημοσιευ-θοῦν μετὰ τὴν σειρῶν των.

Κορ Φιλ. Ι. Εὐ., Ἐνταῦθα.—Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας. Περιμένομεν ἀσκήσεις.

Ὁ Σύνδεσμος τῶν καταστηματαρχῶν Τυπογράφων προ-κηρύσσει διαγωνισμόν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν 250 διπλωμάτων, τὰ ὁποῖα θά δοθῶσιν εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ.

Τὰ σχέδια δέον νὰ σιλωῶσιν ἐντὸς φαιέλου μέχρι τῆς 1)14 Ἰουλίον τὸ ἀργότερον εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Συνδέσμου, ἐν Γαλιανᾷ, Περμπτοπάζαρον, Σαατοῦ Χάν, ἀριθ. 16.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ καὶ τουρκικοῦ κεμμένου καὶ τῶν σχετικῶν τύπων τῶν διπλωμάτων τούτων παρακαλοῦνται ὅπως ἀποτείρωνται καθ' ἐκάστην Τετάρ-την ἀπὸ τῆς 8 1)2 μέχρις 9 1)2 τῆς πρωίας εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Συνδέσμου.

Πίνετε ὄλοι τὸν ἑλληνικὸν ζῦθον

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. Β' ΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
Κουρσοῦμ χάν, ἀριθμ. 3.